د معجزې تیره

ناول

لیکوال: موریس لبلان

ژباړه: نصیر احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته وو ایاست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـهونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکاربدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
ـمیرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزېرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
ـد دې جزېرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
« څلور صلیبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا ، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزیرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وره خور مې د جزیرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان خوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل. ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه یې ډېر ژر په واقعیت واوښته؛ ورونیک یوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاره ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانی سره یې د ورونیک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر یې کېناست.

ورونیک چیغه کړه، خو خاوند یې د دوهمې چیغې وار ورنه کړ، درونډ سوک یې د ښځې ژامې ته سیخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې یې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونیک ور وښوېده، په کمزوري غږ یې وویل:

_شکر چې ژوندی یې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وینه لستونی تېر کړ، په سترې غږ یې وویل:

_هو، سا راکې چلیږي.

ورونیک وویل

_دا جنایتکار چېرته لاړ؟

_بیا به یې ونه وینې.

ورونیک په حیرانی خپل پلار ته وکتل:

_ولې؟

د پلار تندي یې ګونځې پیدا کړې:

_لورې، هیله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مینځ یو وحشتناک راز دی؛ نه یې شم درته ویلی؛ بل څوک باید وړباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
_هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
_روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسې په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر ځلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنتې هرژمون د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
_نور څه نه شې ویلئ؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سرې غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
_له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورولېده:
ـاه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.
کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
ـدا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اندېښنه بې ځایه وي.
ـپلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟
کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:
ـهو، خو که له زندان وتښتي، بیا !
یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوی فرانسوا راتلونکې یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:
ـورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترګې ورواړولې.
پلار یې وویل:
ـزما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
_او ته؟
_له فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
_د سارک جزیره؟
هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تیږو ډک دی. له لوړو ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تیږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یوازې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_خو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
_دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
_نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
_دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پته به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزيري ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه ببرۍ چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنګله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيري په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې ګرځي. داسې لکه د يوه لوی ګنج په پيدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډۍ پر سر و ؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نوميده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لاربښونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بايلود او د همدې پاکې مينې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و ؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمين دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموريت تر پايته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له و رونيک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزیرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونیو؛ له همدې امله یې ورونیک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزیرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکي میرمن هونورین وه چې ورونیک ته یې د جزیرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

_میرمن ورونیک، تاسو ډېره موده له جزیرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

_نو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې وينې؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ورولوېده:

ـښه، نو هغه غرونه د څه وو؟

هونورين وويل:

ـد جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل!

ـاو پلار مې پاتې شو؟

ـهو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

ـاو فرانسوا څه کوي؟

ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

ـبايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وځړېد:

ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

ـڅه وخت حرکت کوو؟

ـسبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وویل:

_هونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

_ارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.

_نه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند ، مامان کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

_ښه، له دې سړي څه غواړې؟

_پاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.

_په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزیرې ته راغواړې؟

_هو

_او که ستاسو خبره ونه مني، بیا ؟

_ارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

_په هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنبې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.

_سمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛
ویې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته ووایاست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲ـ ځلور صلیبیونه !
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نیوونکو شپې تېرولې، خو اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
ـ څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورشئ، په خپله يې وګورئ!
ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهلېز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:
«د دېرشو اجسادو جزيره ــ څلور صليبه. دا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونيک لينګې ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له کنې ګوټې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:
ــورونيک، وګوره، څه درته وايم! دا د خطر لومړی ننبه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونيک په وېرېدلي غږ وويل:
ــدېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟
هونورين وويل:
ــدا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګېږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزېرې ته له تګ څخه راوګرځوي،

ورونیک وویل:

_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.

هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:

_زه دا څلور نفره پېژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې د هر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګټو ونو وېرونکي غږونه راوځي.

_بیا ؟

_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.

ورونیک وویل:

_اوس څه تصمیم لرو ؟

_موږ د جزیرې خواته ورځو،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.

_که رانه غی ؟.

_نو بیا به په بېړۍ کې پاتي یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپږه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.

دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستل. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:

ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.

د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.

یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.

هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس خبره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو ځوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:

ـ استفان.

وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

ـ وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

ـ ويده به وي!

هونورين سره سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې د ربېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یوائینې زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورین وویل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیارې له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ له ښو یې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:
ـسخته ده؛ له اند ښېنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.
ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرووونکې چیغې راتلې؛ دې یوائې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ویرووونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون مانۍ ولاړه وه، خو په مانۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه ميرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه يې لړزېدل... په لاره کې يې هيڅوک ونه ليدل؛ ان هغه کب نيونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتياط مخ پورته ختلې؛ ماڼۍ ته نېږدې يو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د يوه چا چيغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونيک غوږ ونيو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.

هونورين همالته ودرېده، خو ورونيک په بيړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته يې وکتل؛ يوه قوي سړي يې پلار ته سوکان نيولي وو.

ورونيک وحشت واخيسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه يې بيا سترګو ته ودرېده. په همداسې يوه ورځ يې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر تېر ناست ، له تېرې چاړې سره ليدلی و .

ورونيک څنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره يې نه شوای ليدلی. د ورونيک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته يې يو ناڅاپه ټکان وخوړ:

_نو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چيغه کړه !

_ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بيا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تيږې ته به ونه رسېږې !

ورونيک له ځان سره وويل:

_د معجزې تيږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایستله. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ـ زه دې وپېژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ـ ورسکي، ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳_د مرګ غر

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووایي، سر یې وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

_ووایه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخندل:

_زمونږ د دواړو زوی.

_غواړم هغه ووینم.

ورسکي په ملنډو وویل:

_بېړه مه کوه، وبه یې وینې.

ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود؛ ککرۍ یې وړو خړو وېښتو پوښلې وه. له څېرې څخه یې د بېرحمې نښې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جاذبې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي يوې ځوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې ځوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:
ـ کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
ورونيک غولي ته کتل.
ورسکي وخندل:
ـ خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد ؛ خوشاله نه شوې؟
ځواب يې وانه ورېد.
ورسکي وويل:
ـ په جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ ځوک چې وژل شوي؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.
يودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه يې وويل:
ـ زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.
ورسکي وويل:
ـ زه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟
ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !
ـ نه، له تا مې تل کرکه درلوده.
ورسکي وخندل:
ـ دروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.
ورسکي غلی شو ، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيږې دي،
خو ستا پلار مورِ سره ببل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې ځورولم او ماته يې په ټيټه سترګه وکتل. د بيلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.
ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:
ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره ببله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره ببلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي،
خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.
ورسکي وټوخل؛ ببرته يې خپلې خبرې وغزولې:
ـ زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک ګيلاس ور پورته کړ، ويې ويل:
ـ په زړه کې مې يو پټ راز دی، خو که مې ته مينه ومنې او ګډ ژوند را سره وکړې، درته وبه يې وايم.
ورونيک په بيړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو يې وويل:
ـ دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړی دا راته ووايه چې له ما سره مينه لرې که نه؟
ورونيک کړکۍ ته کتل؛ په ذهن کې يې يوا ځې د خپل زوی فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وويل:
ـ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونيک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ متې ګوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
ـ بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته يې.
ورونيک په بيړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونيک په غريو کې وويل:
ـ زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيي، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وینم؛ غواړم چې زما هره خبره ومني او له ما څخه اطاعت وکړي. ایا دا وړاندیز مني؟ ته باید د زړه له تله له ما سره مینه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په یوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم باید یو اخې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونیک غلې وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لیدلې؛ پښېمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ویې ویل:

ـته باید په ځینو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پیل کې د مجبوریت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې یو چا ته پیسې ورکړې چې ستا پلار وشاري، خو په زندان کې یو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې لیکلي و، خو نتیجه یې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د یوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر یوې نړۍ لاره روان یم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه یې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پیدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه یې مېز ته سوک ورکړ؛ ویې ویل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه یوه یې منې؟ ملکه کېدل که پر صلیب را ځوړند بدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
ـیوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه
یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
ـمرګ
ورسکي وخندل:
ـخو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ور ولوېده:
ـپه غلامۍ دې یې بلا وکړځي.
ورسکي چیغه کړه !
ـته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
ـپروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
ـسمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر
وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
ـوروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چېغه کړه !
ـله ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یوائیني زوی مرګ غواړې، خو ماته
نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو، ویې ویل:
_خدایه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ یې وویل:
_هیله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وختله. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویرېږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بېړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.

ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.

ورسکي وخندل:

ـ ډېره بېرحمه يې!

مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

ـ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يو دم وخندل:

ـ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې یو دم وخندل:
ـ ولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ یوه لنډه جګړه.
ورونیک په ژړا کې وویل:
ـ فرانسوا هم ستا زوی دی.
ـ خو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه یم چې راینلوډ بریالی دی؛ غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وینو لړلی ووینم.
ورسکي غلی شو؛ شیبه وروسته یې وویل:
ـ ښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټینګه ولاړه یې؟
ـ هو، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټیټ شو؛ د ښځې اوږې ته یې سوک ورکړ؛ چیغه یې کړه !
ـ ستا سزا له همدې شیبې پیل شوه.
ورونیک یې تر څنګ ونیوله؛ د هغې سر یې له کړکۍ وایست، ویې ویل:
ـ وګوره، په ټوله جزیره مې څنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی پیرزو. دواړه به د سپیانو په شان له منځه لاړ شئ.
ورسکي په بیړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې یې چیغه کړه !
ـ ورسکي خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یوا ځې وه؛ دي په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار يې هم خلاصې، سپينې سترګې ورته نيولې وې. ورونيک له مړينې نه ډاريده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه ليدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یوا ځینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه يې پر زړه وبره تبريدله. ټول بدن يې لړزې اخيستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته يې په زړه کې تمه پيدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني !

د څنګ له کوټې يې ټيټ غږونه واوريدل؛ ورونيک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونيک سړه سا واخیسته؛ شونډې يې وخوځېدې:

_اه. فرانسوا ، ته چيرته يې !

له کړکۍ څخه نرۍ باد راته؛ اسمان شين و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر ليرې ښکاريدلې.د ورونيک په ذهن کې تير وختونه ور وګرځېدل؛ يو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به يې په غيږ کې ونيو ؛ غومبرې به يې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو څو شيبې وروسته به يې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.

د ورونيک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو يې وويل:

_اه ! ګرانه فرانسوا ! مور دې وبخښه ! زه ملامته يم؛ که مې ته يوا ځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه ليده.

په دهليز کې ګڼ غږونه واوريدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و ، هغه ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هريو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږيې واورېد:
ـ مخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ !
ورونيک هماغسې خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـ فرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه !
ـ خدايه ! تردې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـ ښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چیغه کړه !
ـوخت مه ضایع کوئ !
توري وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو موږني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپیني توري لمر برېښولې.
ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چیغه کړه !
ـهله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوي کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رڼې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پرې ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندۍ یې او زړه دې نه دی دربدلی !
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_اوتو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !
_نه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـڅه ډول سړی و؟
اوتو وویل:
ـپه ځنګله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونيک له ځان سره وويل:
ـډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وويل:
ـونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـنه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:
ـښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.
اوتو په وېره وويل:
ـشايد يو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وويل:
ـورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا ووايه چې کونورا چېرته دی؟
ـله پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.
ورسکي وخندل:
ـکونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ یې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیره مخ ور واړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري !
ـخو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه !
ـاحمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ـاوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ـرییس صاحب ! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ـهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.

ورسکي وويل:

_ګاډی دې راوسته؟

_هو صيب.

ورسکي او اوتو په ګډه د ورونيک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ګاډی کې يې پرېيسته. کونورا هم راورسيد او له اوتو سره يې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:

_دا څه دي؟

په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:

_صيب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر ګېډې پښه لاندې کړه؛ سپی يو ګز هوا ته پورته شو؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنج يې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.

پر لوړو غونډيو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماغلته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛ ورسکي وويل:

_اوتو، شراب شته !

اوتو وخندل:

_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:

ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وخندل:

ـهيڅ هم نه شې کولای.

اوتو وويل:

ـخو که دېر وي، بيا !

ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوارلار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

ـيوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وخندل:

ـاوس خو دې هم خوله نه ده ترلې، له دېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزیره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.

ورسکي غلی شو؛ تش بوتل یې پر ځمکه واچاوه؛ ویې ویل:

ـ ځئ، ناوخته دی.

ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته یې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوخې ونې ته چې څانګې یې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې یې وویل:

ـ ورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړو.

یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ یې ونیو؛ ویې ویل:

ـ هلکانو! د شپیلکي غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

ـ هو، شاید زموږ خپل کسان وي

اوتو وویل:

ـ غوږ ونیسئ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ یې وویل:

ـ اوتو سم وایي، هلته د ونو په مینځ کې یو څه وخوځېدل.

ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو یې وویل:

په لوړ غږ مه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ویې ویل:

ـ اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونيک ور تيټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد ؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ويې ويل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه !
_حرکت ونه کړې !
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس ! کار يې خلاص شو.
خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې يو اځې سپين کميس را ځوړند و.
ورسکي وويل !
_دا احمق څه شو !
کونورا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې یې تر موږ وړې ده.
ورسکي یو ناڅاپه چیغه کړه !
ـ هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځایه راوستو؛
ډاډه یم چې خپله به د ورونیک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوځې ونې ته ورسېدل، اوتو یې په خپل
ځای ولاړ ولید. ورسکي په بیړه وویل:
ـ ورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل یې چې وتښتي، خو د تیښتې پر ځای یې یوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تیاره کې د ښځې پر تټر لاس کېښود:
خیر، زړه یې دربیږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا باید خپل مرګ په
خپلو سترګو ووینې. راځئ ! وخت کم دی؛ ورونیک باید پر صلیب
راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوځه ونه د صلیب په شکل جوړه شوه، ورسکي وویل:
ـ ملګرو، په تاسو دواړو کې یو باید ونې ته ور وخیژي؛ د پړي دواړه
څوکې د صلیب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې یې راوغورځوي، هله
نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانهورېد.
ورسکي وويل:
ـ دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
ـ اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانهورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
ـ احمقانو، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوږونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
ـ موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
ـ په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
ـ سمه ده، د معجزې تيږه يې زما، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
ـ موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وويل:

ـدا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوائې څو ساعتونه.

اوتو وويل:

ـله کومه دومره ډاډه يې؟

ـاې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانيستل شي.

اوتو وويل:

ـهماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي !

ـزړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ويې ويل:

ـماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د ګنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسيږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککرۍ ور سورې کړه. زه يوائينی کس يم چې ګنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.

اوتو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوکه خو به نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـ نو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خوينديې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه ډکه کځوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـ دا واقعيت نه لري
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کځوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، دريم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ،
تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را
وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل
کېږي چې په بې پانهو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند
شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د
سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د
اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالۍ وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیرې د پیدا کېدو
لومړی نښه ده.
ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بېړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای
پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځاى ودرېدل؛ په ځمكه كې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسكي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ور كښته شو !
خو كونورا حركت ونه كړ.
ورسكي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه وركوه !
كونورا په خبره كې ور ولوېد:
_ماكونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دى او كه څوک دې غارونو ته وركښته شي، اوراخلي.
ورسكي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه كې وېرېږې، دا كار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پريورې ته لاړ شه؛ ورې يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تېر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره كې ورک شو ؛ خو كله چې بېرته راغى، باران زور اخيستى و.
شپه يې د ماكونوک په باغ كې تېره كړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده كړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې كښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخكې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځاى ته ورسېدل؛ ورسكي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسكليټونو ډک و.
ورسكي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.
ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې یې پاکې کړې، ویې ویل:
ـپه زندان کې یوه تاریخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.
ورسکي څو ګامه واخیستل؛ ډبرینه دروازه یې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هیڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بېرته یې واچوله؛ کوټه تشه وه، یوې دروازې ته یې پام ور واوښت؛ له دروازې یې د غنم ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل یوه درې کونجه لویه کوټه یې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپینه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځیر شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځایه راتله.
ورسکي شاوخوا وکتل؛ یو ځای ورې تیږې راټولې وې؛ د تیږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نیمایي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.
ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې یوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپینه رڼا ترې پورته کېدله.
ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چیغې یې ګوتې خلاصې پرېښودلې.
ـمه!
د ورسکي رنګ والوت:
ـولې؟
ـماکونوک راته ویلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
ـ دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډبره را وايسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه!
ـ دا هماغه د معجزې تيره ده.
کونورا په بيړه وويل:
ـ اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
ـ غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهارۍ کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
ـ دا غږ د ځنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډېرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ!
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ـمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ـزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
اوتو وویل:
ـچټیات مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونیو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ـزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، ببرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
_ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
_ ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
_ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
_ اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پېژني.
ورسکي په بېړه وويل:
_ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې پوښتنه دې خواشيني شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـ پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
ـ خو ما تر اوسه نه يې ليدلی !
ـ سمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزيرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـ په وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ اوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـ نوم دې څه دی؟
ـ زوږ ډرويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یو اځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:

ـزه ستاسو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نخا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نخا ته پخوانیو رومیانو د مار نخا ویله؛ نخاګر به په نخا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

یوډا په نخا کې وویل:

ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نخا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

ـدا د دېرشو مړیو د جزېرې نخا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نخا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:

ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی. ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه دروسپارم.

ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـتا د معجزې د تیرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزیره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې یو احمق بوډا د معجزې تیره در سپاري، خوشاله نه یې؟
بوډا غلی شو، په ځیر یې ورسکي ته وکتل، ویې ویل:
ـورسکي، زه د تېرې شپې سړی یم، هغه څوک چې سپین کالي یې اغوستي و او تاسو یې پر کمیس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د یوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پېژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا یو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونیو، ویې خندل:
ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وویرېږي؟
بوډا وویل:
ـنه، نیت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تیره تاسو ته تسلیم کړم.
ـولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو یوه بله خبره واوره! دا تیره یو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله یې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهي سلسله کمزورې شوه او د تیرې محافظین هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بیا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف یې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سیمه کې د معجزې تیره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزيرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونيک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونيک د صليب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولېده.

ورسکي وخندل:

ـ ښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره بيا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تيږه د بوډا سترګو ته ونيوله چې د لکنې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

ـ نه، دا تيږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې.

بوډا وويل:

ـ د معجزې د تيږې ځای يوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه!

ـ زه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

ـ بله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکې د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول د ېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروېد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروېد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:
ـخو د معجزې تیره په دربیمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
ـپه مور ملنډې وهي !
ـنه، دا تیره په زیرزمیني کې موندلی شي. د دی تیرې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیره یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
ـڅنګه؟
ـد والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیرې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
ـوالدا اوس چېرته ده؟
ـدلته ، د همدې تیرې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رډې راوختې:
ـچټیات مه وایه !
بوډا وویل:
ـزما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیره ورکړي.
ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځیني خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
ډروید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_دا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبايلې؛ دا ستا په خير يوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
_ته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندي ګونځې سره ورغلې:
_خو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
_که اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیره تاته درسپاري؟
ورسکي چیغه کړه !
_خدایه ! د دې سړي له چتیاتو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تیره وښوروله؛ لنډې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښېنته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
_رښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په یوه اوږده دهلیز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.

ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.

ډروید وویل:

ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.

ډروید چیغه کړه!

ـ څه دې ولیدل؟

ورسکي د لیونیانو په څېر په راوتلیو ړدو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.

بوډا وخندل:

ـ وګوره، څېره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:

ـ ورونیک.

بوډا وویل:

ـ احمقه! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده،
نیغ ولاړ و او په څیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
میلونه ورته نیولې وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځي تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلې دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور ویې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیره پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو
سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تیرې دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې ځو ځله اوتو او کونورا ته وویل:

ـ ورونیک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.

دوی په بیړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:

ـ زړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونیک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـ نو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورګرځو.
کونورا وویل:
ـ نه، هغه وسله لري.
ورسکي وویل:
ـ احمقه، ترا وسه نو هلته نه دي ماتله.
درې سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.
اوتو وویل:
ـ وګورئ! هغه رڼاوې نښته.
لاندې کښته شول، ورسکي اورلګیت ولګاوه، پر ډبرینو زینو ژیړه رڼا پرېووته؛ یو دم د تیږې د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیږې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیږې ته اوږه ورکړه، خو تیږه درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه يې وویل:
ـ په دام کې يې واچولو.
اوتو وویل:
ـ له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وویل:
ـ احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!
د اوتو سر وځړېد:
ـ هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ورواخیسته، مرمۍ يې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو، که نه نو هډوکي به مو همدلته
وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچيچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وويل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وويل:
ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تيږه چا کېښوده؟
ـډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړی وي.
کونورا له جيبه يوه تبره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر
وپوښتي، په تياره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک
معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځای نوک ونيو،
ويې ويل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه؛ دومره ښکارېدل چې
يو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چيغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه
ننوتې ده؛ لاستی يې بربښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد يې پرمخې را واړاوه؛ هوتو چيغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا يې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وايسته، ويې ويل:
ـ ډرويد تر مونږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حيرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وويل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټيټ شو ؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې يې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وويل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې مونږ په تياره کې د ورونيک ګومان ورباندې کړی وا و د هغې پر ځای مو پر صليب را ځړولې وه.
ورسکي يوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخيسته او د هغې ستونی يې ور پرې کړ ؛ په غوسه يې وويل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ يو سيوری راغی، ورسره يې يو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپيژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:
ـ ورسکي، ته هغه ثوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه ثوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.
ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د ېوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.
ځوان وویل:
ـ نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.
ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....
ځوان وویل:
ـ زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلي یم؛ تا پیژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې د بر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!
ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول ښځې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنۍ میرمن ووېشته.
د ورسکي زړه ولړزېد.
ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ثادر لیرې کړ، ویې ویل:
ـ باور نه کوې؟
ـ ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.
ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګير کړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ هيڅ، يوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
ـ راځه ! د معجزې تيږه به په ګډه پيدا کړو ، نيمايي شتمني يې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخندل:
ـ خو لومړۍ بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـ فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
ـ فرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـ زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ورواړاوه:
ـ ښاغليه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.
ارسن لوپن وويل:
ـ نور پوځيان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته يې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر څو سمڅو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د وروني‌ک پر ځای د خپلې پخوانۍ مېرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او وروني‌ک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ښوک چې پر سړک را روان دی، پېژنې؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه ! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې ! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمځه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یوورې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې څکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې!.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه يې پيدا هم کړی، نو يوائې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهيسي نه اوبه څښلې او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:
ـنه، ماته يې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د يوه سر تېرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وويل:
ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړي د ورسکي پر مټو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسليمدونکی نه دی؛ سترګې يې اسمان ته ور واړولې، شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:
ـاې قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تبې او لوږه به يې ووژني. ووايه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:

ـ ورسکي به اقرار ونه کړي.

ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:

ـ نه، د پرې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.

لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:

ـ که د فرانسوا ځای راوښیي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې !

د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:

ـ هغه باید مړ شي.

پاڼې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالی وویل:

ـ دا د فرانسوا سپی دی.

سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.

استفان په حیرانۍ وویل:

ـ دا سپی تا څنګه پېژني؟

ارسن لوپن وخندل:

ـ د فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹ـ د بوهم د پاچا تیره

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:

ـ فکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.

ارسن لوپن پر یوه رنګه ونه کېناست، ویې ویل:

ـ یوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښارو ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.

د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې ورو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وړې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې د بر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارينه) تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيږه وه چې دې قبيلې ته يې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنګي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکې تيږه ښکاره شوه. دا تيږه دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه ؛ د تيږې پر لېدو ټولو تيږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوخ مشر يوه لکړه ور واخيسته او ويې ويل چې دا لکړه او تيږه د يوبل له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت ور ښيي. دا دتيږه موږ ته په جګړو کې پياوړتيا راکوي.
دې تيږې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکانديڼيا يوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تيږه په يوه مطمين ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوخ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.
يوه ورځ يوه ګاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر درېيم حکومت يو ځای جنګ پيل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزیرې ته یووړه ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
ـدا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېرې ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څېړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا داښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او د برشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزیرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

ـفکر کوم چې ترڅلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

ـاوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

ـغوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ور واړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزیره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.

ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې د تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزیرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.

ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزیرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پر صلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.

ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.

خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.

ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.

ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:

ـخو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را ځړول شوې ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غرېونه، د معجزې تیږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه!
ـته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـخو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شونې نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزیره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزيرې ټولې سمخې او خرابې پېژندلې؛ ته يې ځارلې او د غچ اخيستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزيرې ته راغلم، ډرويد مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه يو هدف لرو.
ما د ډرويد په مرسته ستا د لومړنی ښځې الفريډ جسد وموند؛ ډرويد راته وويل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل يې چې خپل زوی ووينې؛ خو ستا ملګرو په تياره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ويشتل مو. موږ د الفريډ جسد را واخيست او کله چې ته او کونورا په سپين کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونيک پر ځای پرې ابستله.
په بيړه سمخو ته ورغلو؛ ډرويډ پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ايست؛ نوره کيسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ويې ويل:
_په زوره ووايه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وويل:
_يو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشی کړئ.
ارسن لوپن وويل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وويل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وويل:
زه په خپله خبره ولاړ يم؛ ورسکي خوشي کړئ !
يوه شېبه غلی و ؛ بيا يې وويل:
_له دې ځايه ورک شه ! هو رښتيا ، ورونيک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونيک له يو بل ښخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانيو له مخې ستا او د ورونيک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو ترما به بد سړی نه وې. لس دقيقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر دېرېنه تخته تړلی وليد. استفان په بيړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:
_له تېرې شپې راهيسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حيران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• ***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ يوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مينځ کې له لرګيو جوړه کوچينۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونيک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نيولې څېره کې د سترېيا نښې له ورايه ښکارېدلې. دې د خپل زوی فرانسوا د ليدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چيغو، چيغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تويولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وويل:

ــ مورې! دې سړي مونږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

١١ــ د معجزې تيږه

له څو دقيقو وروسته ارسن لوپن، پاتريس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې يې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپين مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چيغې يې وهلې؛ يو نيم به په سرعت ټيټ شو او د اوبو له سره به يې يو کوچينۍ ماهي ور پورته کړ.

پاتريس بلوال وويل:

ــ د دې خطرناک سړي خوشې کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن يوه وړه تيږه په پښه ووهله، ويې خندل:

ــ وبښئ! خو زه له تاسو سره موافق نه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وويل:
ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.
ارسن لوپن وويل:
ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنايت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.
پاتريس بلوال وويل:
ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره يې په وحشت بدله کړه؛ اخ، بايد چې تر ستوني مې نيولی وای.
ارسن لوپن وخندل؛ يوه ساتونکي ته يې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربينانو سره راغی؛ ارسن لوپن يو دوربين پاتريس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ويې ويل:
ـ اوبو ته وګورئ! په يوه ميل واټن کې به يوه بېړۍ ووينئ.
دواړو دوربينونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وويل:
ـ ليرې يوه کوچينۍ بېړۍ روانه ده؛ يو اخې يو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری اوتو يې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.
ارسن لوپن وخندل:
ـ او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بيا؟
پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:
ـ دا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جیبه کتابچه را وایسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په یاداښتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.

استفان په حیرانۍ وویل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوازې ځان تر سره کړل؟

د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وویل:

ـاوتو مې له پخوا پیژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزیره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جیبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني!

_اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيږې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲_ موسیو والانګلای:
ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د
فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک
په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا
ته کتل...
ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له ګڼو ونو راتلل؛ د
ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن
لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.
فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:
_ډېر وخت نه ښکارېدی، ووایاست، څه مو کول؟
ورونیک ور غږ کړل:
_زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو
کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو
ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خندا وویل:
_نه میرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل
غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووایاست،
فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟
ورونیک وویل:
_نه.
_ښه نو، ورته ووایه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وويل:

ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مينه درسره لري او وړانديز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.

د ورونيک رنګ سور شو.

ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ويې ويل:

ـخوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنايتکار نوم نه دی پيرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصيت ته يې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووايه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پيدا شوې او وروسته د يوې ورې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پيل کړو.

فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وويل:

ـګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.

فرانسوا په بيړه وويل:

ـهغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بيا الفريډ ته ور په ګوته کړه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـپه هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تيږو جوړه کړه چې په فلزي لګنه کې مې موندلې وې.

ـخو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور ياد ګار يې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وويل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ يادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وويل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تيږه يوه معما ده؛ خلک په پېړيو پېړيو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخيست؛ په جزيره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چينې اوبه او ګلان شفا ښبونکي دي؛ پوه شوم چې تيږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چينې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تيږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تيږې خپل خاصيت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ښبونکې تيږې شته، دا تيږې مختلف اکسيدونه او فلزات لري چې ځينې يې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تيږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تيږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانيم، توريم او داسې نور.

په پخوانيو زمانو کې همداسې يوه تيږه وموندل شوه، رڼا به يې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کيوري په نوم يوې ميرمنې په راډيوم کې دا خاصيت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغيو مخه ونيول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تيږه هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم. بلکه ښايي په ټوله نړۍ کې هم نه وي.
استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کېناست او ويې ويل:
ـ وروستۍ خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيږې په اړه وې؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيږې تر څنګ نورې وړې تيږې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.
ارسن لوپن وويل:
ـ د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راديوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راديوم وړې تيږې په لاس کې نيولې او لاس يې ور سوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وويل:
ـ ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تيږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:
ـ ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونيک خپلې اوږې پورته واچولې:
ـ نه پوهېږم؛ زه له دې تيږې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزيرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ـ خو د سارک په جزيره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
ـتاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وویل:
ـپولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هیله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
ـسمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تیږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تیږه داسې یو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې ګران بیې تیږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:

ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.

ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:

ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

ـ ولې؟

ارسن لوپن غلی و؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو؛ ویې ویل:

ـ راځه!

ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.

ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:

ـ ښاغلی رییس جمهور! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ور لېږلي وو.

ولسمشر والانګلای وویل:

ـ هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیرې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.

ارسن لوپن وویل:

ـ ښاغلی رییس جمهوره! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ویل:
ـد سارک جزیره دځو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې هماڵته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وويل:
ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو مسول يې.
ـمننه، زه دې کارته مناسب کس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخندل:
ـښه، بل شرط !
ـدوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته د ميرمن ورونيک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانګلای وويل:
ـدا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن جيب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور ته يې ونيو:
ـپه دې ليک کې د معجزې د تيرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.
دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بيړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتريس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بيړه يې وويل:
ـتګ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـپه دې کيسو پسې مه ګرځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وویل:

ـ وبرېږم؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.

ارسن لوپن وخندل:

ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.

ـنه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.

ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳ـ د سیوري نښه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سړه سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:

ـ کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟

پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

ـ ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟

پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:

ـ ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.

ورونیک وویل:

ـ خو د هغه په خبره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـ د زرو زخېرې کتاب.)

ځو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ور لوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانوژنه يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وويل:

ـخو نه و مړ.

ـخير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک ورباندې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.

ورونيک وخندل او ويې ويل:

ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دی.

پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـارسن لوپن له پخوا راهيسي پېژنم؛ يوه بله کيسه يې هم د اورېدو وړ ده. د سيوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کيسه درته کوم.
فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.
پاتريس بلوال وويل:
ـارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر يې کړم چې پاريس ته راځي؛ ما يې هم په خپل کور کې پذيرايي وکړه. ما په بلاک کې ډېر ګاونډيان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.
په هغو ورځو کې مې د تاريخي آثارو له يوه پلورونکي څخه يوه ښکلې تابلو اخيستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ويل يې چې په تابلو کې معماري د پخواني يونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمريني ستنې لري. ورياده مې کړه چې دا يوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې ليکلې تاريخ ته يې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپريل پر ۱۵ رسامي شوې وه.
وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربين کې مخامخ کور ته وګوري.
لمر و؛ دمخامخ تامير لومړی پوړ په اسانی سره ليدل کېده؛ د ويدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بيړه يې وويل:
ـوګوره، په مخامخ کور کې همداسې يوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ويل، تاريخ ته يې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل **۱۵**
ارسن لوپن وويل:
ـتا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لويز درمونت نوميږي؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربين يې پر مېز کېښود ويې ويل:
ـهغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.
ومې ويل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ويل:
ـد تامير چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې ښځې ته ډېر اهميت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاریخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی یم.

ارسن لوپن وویل:

ـ پوهېږې چې دا میرمن چېرته ځي؟

نه، دا میرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند یې حیرانوونکی دی؛ له هیچا سره اړیکې نه لري. وګوره ! له دروازې یوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره یې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخیسته ویې ویل:

ـ راځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زینو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ میرمن نانوایي ته ودربده؛ دوې ډوډۍ یې واخیستې او په لاسي بکس کې یې واچولې. وروسته یې حرکت وکړ؛ د مونت سیمې ته ورسېدل؛ په یوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته یې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سیند اوبه له یوې غونډۍ څخه را تویېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور یوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کیلي را وایسته؛ ور یې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د یو چا د پښو غږ واورېد؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ یو بوډا او یوه میرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې مورې ته څه ووايي؛تېر شول.
بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ورننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال
پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې
راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو
غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او
يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ورننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له
وره يو ماشوم راووت؛ د راينورډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛
کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې
ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر
ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه
په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛
ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را وويست؛ د کولپ
په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټې
ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په ښه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یونانې سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په ښه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پېژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ښا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد ؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلې خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو ؛ په څېره کې يې نا امیدي پرته وه.

دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډۍ هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.

ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپېژاند:

ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.
خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.
ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماري ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.
ويې ويل:
_همدا ځمکه ياوې؟
_هو
_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...
ارسن لوپن په بيړه وويل:
_څه؟
_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.
ارسن لوپن وويل:
_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــدرته وايم يي ! د انقلاب په پيل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د ميرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، ميرمن او لور يې چې پولين نومېده په ژنيو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمينو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنيو پر ځای يوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سيمه کې دا کور هم د دورمونت ملکيت و او له خپل يوه وفادار نوکر پرته يې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې دري کاله پټ شول؛ تمه يې درلوده چې څوک يې ونه ويني؛ خو يو ماسپښين يې زوړ خدمتګار په بيړه کوټې ته راغی او ويې ويل چې د کوڅې په سر کې يې څو پوليس ليدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وويل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتګار خبره رښتيا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وويل چې يواځې پنځه دقيقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بيړه باغ ته ووت.

درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان يې دولتي مامورينو ته تسليم کړ.

هغه وخت يې زوی يواځې اوولس کاله درلودل، خو پوليسو هغه هم له ځان سره بوت.

ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکوم وخت و؟
ـد انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځوړند تقويمي جنترۍ ته وکتل:
ـپه همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسيو ولاندريه د هغه خبره تاييد کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـبيا؟
ـهېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت يې درې مياشتې وروسته اعدام کړ. زوی يې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځينو ويل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نوري ځمکې او جواهرات پر يوه انګليس وپلورل شول؛ د کنوانسيون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دليل يې ونه موند ، خو نور په دې عقيده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وويل:
ـخو د پارسي د سيمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
ـدا ځمکه يوه دولتي مامور په ارزانه بيه واخيسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته يې د کور دروازې وتړلې او تر کور يې سيمټې دېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا يې وکړه، خو قضيه يې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛
بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې
کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د
ټولو په مخ کې په نڅا راغی.
شارل څوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه
مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یوا ځې ژوند کاوه. کلونه
تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته
شوه؛ د درمونت یوي پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو
کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو
زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو،
له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج،
په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.
شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو
نتیجه یې ورنه کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـ څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟
ـ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم
چې هغه دې وړې وي.
ـ بیا؟
ـ شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له
کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
ـ د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
ـ د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پیښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

ـښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښنوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

ـیوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

ـپه دریو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندريه وويل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
يو دم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضيې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته يې د دورمونت د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سيمه کې کېندني وکړې، دولت ته بايد ټکس ورو سپاري.
ارسن لوپن وويل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې ګنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو بېځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، يوازې يوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.
ـد کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۲۵ ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه،ته به يې راپه يادوې.
مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ يو ځل دوه ـدرې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه يې کول. يوه ورځ د خپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له پاره افريقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هيڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځينې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسی(زموږ ګاونډی) څو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلۍ سره يې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې ليکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپريل پنځلسمه ورو ورو را نږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاريګر ماشومان وليدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې زړې ونې سيوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لاربنوونې د دفتر مشر والاندريه راغی؛ په مينه يې روغبړ وکړ، ويې ويل:
ـښه نو، ملګرى دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
ـنه
والاندريه ټوخې واخيست؛ ويې پړنجل، له لمره سيوري ته شو؛ ويې ويل:
ـد درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه پيدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ويلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهيلي ښکارېدل؛ دوی تر مورېرا تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه يې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وويل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډۍ وويل:
ـکه هغه رانه غی، بيا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وويل:
ـوالاندريه ته يې لس زره فرانکه ايښې دي؛ که يې درک ونه لګېد؛ دا پيسې بايد مورې ته راکړي؛ په خپلو مېنځو کې به يې ووېشو.
خو دې خبرې يو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې يې نا اميدي له ورايه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و ؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو ؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و ؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد ؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه ! ارسن لوپن و ؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یوا ځې بربټونه مې خرییلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جیبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه ! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه !
ـ هله نو، ژر؛ ورېږیم، له تندې مې ستوني وچ دی. یواځې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښبنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه ! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښبنه غوښته. وروسته یې یودم وویل:
ـ اه ! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
ـ وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو ؛ څا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جيبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس ومونډ او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو يوه هم څه نه ويل؛ په خير خير يې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خيرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره يې تر خولې راووته!
ـ اه خدايه! شکر.
دوې ډنګرې خويندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د وړو ـ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حيرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوي درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په يوه قهوه خانه کې وموند.
لومړی يوښتنه مې دا وه:
ـ تا په خزانه کې يوه برخه حق درلود.
ويې خندل:
ـ د درمونت بېوزلو وارثينو ترما ډېره اړتيا ورته درلوده.
ـ خو څنګه دې دا خزانه پيدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پيالې ته لاس وروغځاوه:
ـ اسانه وه، بس لږ فکر يې غوښت. درمونت په درېيو تابلوګانو يو تاريخ ليکلی و؛ زوی يې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې يو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ويې ويل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر يادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په ځېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه يو زوړ خدمتګار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده، فکر مې وکړ د تابلوګانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرينه مجسمه کې دی.
ومې ويل:
ـنو څنګه پوه شوې چې د غشي سيورى به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې يې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ويې ويل:
ـد تابلوګانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو ؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپريل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سورى د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې يې خزانه پرته ده.
ـخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بيړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتيجه مې واخيسته، ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کښورو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کېندل کېده، خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید وور وي، دومره چې په پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشې سیورې په نښه کړ؛ دا سیورې همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:

ـخو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

ویې ویل:

ـد خلکو په مینځ کې د سرو زور د کښورو اوازه کېده وه؛ ډېر ځای یې نیو؛دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کښورې به د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:

ـارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته ورسپارلي دي، خو هېڅوخت منني ته نه دی ماتله شوی.

ورونیک وویل:

ـارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګړۍ خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:

_تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.

ورونيک وويل:

_له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریتونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي یې په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن دارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راوور، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـمیرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشانې لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپیژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د ریل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـدا سړی پېژنې؟

ـنه

ـارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ امکان نه لري؛ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو ؛ يوه اوونۍ مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې ختلی دی.

د ښځې په تندي کې ګونځې پيدا شوې:

ـ پر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

ـ که داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟

ـ د دې سړي وارخطا راتګ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:

ـ غم مه کوه ! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې ونيسي.

غلی شو ؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته يې وويل:

ـ نو تاسو ولې وېرېږئ؟

ځواب يې وانهورېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و ليکل شوي.

تېره شپه يې تبه وه؛ سترګې يې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چيرکټ ته وخوت.

ښځې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاسو باید ویده نه شئ.

ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.

ارسن لوپن وویل:

_خو ماته خوب راځي.

یوه شېبه یې د ربل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پیژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه

په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وایي.

یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پیژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې وینې و.

ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.

سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.

د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.
سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د ګاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.
ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بیړه یې له خپلو لاسونو بنګړي را وایستل او د سړي پښو ته یې ور وغورځول.
سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنګړی جېب ته کړ.
ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.
سړي سګرېټ ولګاوه؛ یو یو غمۍ یې سترګو ته ونیو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د یادانښت کتابچه په ګوتو ورغلل.
ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونیو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپیژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید.
ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پیژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له یوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکیل یو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه یې درېږده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تیښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر یوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر ، یا ناوخته، بس ! د پولیسو له پاره تیاره ګوله وه، هغه یې لاس تړلی نیولی شوای.

ارسن لوپن یوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکې تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چیغې یې وهلې او پولیس یې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو.

له ځان سره یې وویل:

_کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه یې له ښکلو منظرو خوند اخیست.

وروسته یې د ارسن لوپن د یادانبت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته یې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې یې په بې هوښۍ اچولی و ، ځکه کله به یې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و ؛ له لېرې د ټکټورکونکې چیغې راتلې:

_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تیاری ونیسي.

غل یو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو ؛ ښځې چیغه کړه او دا ځل په رښتیا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بېړه يې د ارسن لوپن بالاپوښ
واغوست.

رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پايڅې ور
پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:

ـ احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې
راوختې؛ سرې يې له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.

تياره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه!
مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت يو دم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده
چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر
کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د
رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.

ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوټې ته راغلی لوګی ور سره
يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل
تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛
لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه يې
وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړ.

ښځې په بېړه وويل:

ـ د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

ـ نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو وبرېدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
ـپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې ثوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ـمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ننبه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ـپوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما پېژني؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شي.
ريل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.

څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.

یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ وروا ړاوه:

ـډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟

ـهو، په خپله و.

ـاوس چېرته دی.

ـد سن سیند ته نږدې یې له ریله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.

غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:

ـتور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.

د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ وروا ړاوه:

ـد ښځې خبرې سمې دي.

ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او پښې یې خلاص کړل.

ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:

ـښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بیړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که غواړئ نو زه به هم مرسته درسره وکړم.

د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ریل د رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنګ ولاړ و. د پولیسو مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
_ښاغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:
_دوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لیږلي دي.
ارسن لوپن حیران شو:
_څه وخت؟
_لږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شې ترې تښتېدلای.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:
_فکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛ هغه هم پر بایسکلو.
_ولې؟
_دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.
د پولیسو مشر وخندل:
_زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، هماغته به یې ونیسو.
_فکر نه کوم.
_پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.
ارسن لوپن وویل:
_داسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:

ـ ته له کومه پوهېږې؟

ـ په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.

د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:

ـ شک یې نه وي کړی !

یودم یې وخندل:

ـ دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بېړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.

مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډی د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:

ـ ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.

د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:

ـ موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو ، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته !!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه ! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستې په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو ، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درويشت کيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ درويشت کيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بيړه يې ټولې
کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د
رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې
ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او
په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه !
ـ غله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټيشن رييس وويل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره
ومومئ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو
ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
لومړي پوليس په سترې سا وويل:
ـ هلته وګورئ ! غل تر د بوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر د بوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دانبتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول! تاسو کیڼ لوری وڅارئ! کاستون به هم ښۍ خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و ، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړو په ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل،خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و . پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم نه وايم؟

غله وويل:

ـسم وايې.

غل يې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره يې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن خنګ بدل کړ؛ د غله لاس يې ونيو؛ زنګون يې د غله تشي ته سيخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر تټر کېناست، ويې ويل:

ـپه مهربانۍ پوه نه شوې!

غل يې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.

ارسن لوپن د هغه جيبونه ولټول؛ هرڅه يې ترې يو وړل؛ د غله له جېبه يې د هغه د ياداښت کتابچه را وايسته، څو پاڼې يې واړولې، ناڅاپه يې له خولې راوتل:

ـپير اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې ميرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې يې يواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.

د غله څېرې ته ځير شو، ويې ويل:

ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وايسېد.

وروسته يې په يوه واړه کاغذ کې وليکل:

ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پوليسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره يې د دې مشهور قاتل په نيولو کې مرسته وکړه.

ليک او پيسې يې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه يې را واخيسته؛ هوايي ډز يې وکړ؛ له ځان سره يې ويل:

ـد ډز په اورېدو سره به پوليس راشي او دا قاتل به خپله سزا وويني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسي او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

_تېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ دوه د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ دوه د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.

خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو ؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.

دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:

"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په منني پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.

د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی ومومي.

د سارک جزيري ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.

د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.

خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د رېل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library